

Et lille håb ulmer på Charlottenborg Forårsudstilling

Der er en sagte spirende fornemmelse om håb og menneskelighed at spore blandt de 38 kunstnere på Charlottenborg Forårsudstilling, hvor nogle værker nok har fat i tunge emner som isolation, krig og undertrykkelse, men i sit poetiske sprog løfter dem sammen med de mere omfavnende værker et nyt sted hen, hvor vi har lyst til at følge med.

Charlottenborg Forårsudstilling

★★★★☆

Charlottenborg Forårsudstilling vises frem til 13. marts 2022. Sidste års solovinder, Anna Sofie Jespersens soloudstilling »Dagligstue Dialyse« i Politikens Forhal frem til 16. april 2022.

Af Birgitte Ellemann Höegh
bieh@berlingske.dk

Der er en lethed, et håb og en nærmest tilbagelænet selvfølgelighed over Charlottenborgs Forårsudstilling i år, der peger på spirende talenter inden for billedkunst, arkitektur, kunsthåndværk og design.

Som et facit, der står og sejrer oven på et svært regnestykke, der er gået op. Juryen havde i år 832 henvendelser fra kunstnere rundt omkring i verden at forholde sig til og endte med at pege på 38, hvis værker kunstnerduoen Hesselholdt & Mejlvang har kurateret.

Med luft og rumlighed svæver værkerne fjerlet hen over kunsthallens fernis - som tynd luft på en klar forårsdag. Selv farveskalaen i kunstnernes keramik, tekstil, maleri, tegning, video, foto og installation bevæger sig i de lyse og sarte toner, i støvede pasteller og jordfarver.

Det er, som kommer der en let ånde ud fra hvert værk, en signatur, der gør det muligt at fornemme mennesket bag ved. De synes båret af en personlig erfaring og et tilgængeligt sprog, der kan transformere indholdet til noget alment menneskeligt og gør Forårsudstillingen vedkommende.

I Eva Rocco Kenells videoværk »Territo Reel« headbanger og »mosher« en kvinde helt alene til et hardcore punknummer, »Hjärtan Slå«, af det svenske punkband Tant Strul. Men videoen er optaget i slowmotion og siden tilsat en langsom og fortolket version af »Hjärtan Slå«, der giver værket en inderlighed. Foto: Eva Rocco Kenell

Og netop menneskeligheden - af den milde karakter - går igen i en hel del værker. Selvom nogle af kunstnerne beskæftiger sig med tunge temaer som isolation, krig, (natur)ødelæggelse, undertrykkelse, desillusion og hierarki, er formsproget mestendels antydende, hvorfor en sagte poesi pibler frem i alle hjørner. For eksempel i Vibeke Nødskovs broderier på presenning, hvor rækker af kors toner ud til lange slappe uldtråde.

Med titlen »War Is Over« nærmer vi os formentlig en opløsning - af kroppe, men også af krig. I to videoværker, hvor der dukker små røgbomber og fyrværkeri op i sumpområder, agiterer russiske Sergeij Prokofjev med en ulmende stemning for protest, men på en stilfærdig facon - ligesom drengene i Christian Sønderby Jepsens video »We repeat«, der hvisker hinanden historier om nazisternes bombning på den jyske vestkyst i ørerne.

Og som i den gode gamle leg forvandler ord-lyden sig fra øre til øre for at ende helt umuligt op.

Samme iboende stilhed rummer Eva Rocco Kenells videoværk »Territo Reell«, hvor en kvinde headbanger og »mosher« helt alene til et hardcore punknummer, »Hjärtan Slå«, af det svenske punkband Tant Strul. Men videoen er optaget i slowmotion og siden tilsat en langsom og fortolket version af »Hjärtan Slå«.

Kvinden performer i en udbombet villa, hvor Tant Strul opførte en koncert i 1982 - på præcis samme tidspunkt, som det svenske militær dydbombede i en fjord kun 15 minutter derfra, fordi de fejlagtigt troede, at fremmede styrkers ubåde intervenerede. Kvindens dans kolliderer heller ikke med andre objekter, men smelter sammen med den inderlige musik og virker næsten rituel. Jeg må vende tilbage og se værket igen, for hendes anti-aggressive,

Tina Menore har blæst et slikfarvet papmaché-værk »Make Me A Kiss and I'll Make You A Flower« op på væggen med ønsket om at illustrere et »ægte« kys, den slags der kan huskes af kroppen for altid.
Foto: Tina Menore

Marta Badenska Hammarbergs videoværk »I Have a Friend« kører slørede nærbilleder af klassefotos kører i loop. Nærskuddene kan nok antyde hierarkier - for der er altid nogle, der har mere magten til at sætte deres hånd på en andens skulder end andre. Jeg er i det optimistiske hjørne og har lyst til at tolke billederne som ønsker om venskaber og fællesskaber blandt en generation, som stadig tør vikle sig ind i hinanden.
Foto: Marta Badenska Hammarberg

men bomstærke attitude og indlevelse går direkte om i de små nakkehår.

Værker, der kalder på ro

Jeg bevæger mig alene rundt i udstillingslokalerne, og det kan anbefales: at tage til Kunsthal Charlottenborg en formiddag i ro. For værkerne kalder på ro, også fordi en hel del peger hen mod den alenehed, vi kender så godt fra coronapandemien.

I danske Pernille Enochs fotoserie fra kviktestcentre har hun portrætteret 20 danskere i minutterne efter, at de er blevet coronatestet. Fuldkommen almindelige, men vidt forskellige mennesker, der er underlagt præcis samme virus, er stillet ens op. Jeg går på jagt i persongalleriet og leder efter mig selv og tænker over alle de gange, jeg har stået dér foran testteltet og ventet på et svar, der potentielt kan sende mig lige durk hjem i isolation. Med en vis lethed mimer værkerne den ubehagelige uvished, vi lige nu lever med.

Danske Sofie Flinth har i sin hyperfarvede billedserie »Julia and Malte« fotograferet sine nære venner under isolationen. De er stagneret i en iscenesat virkelighed og stirrer med blanke øjne ud i horisonten og får mig til at tænke på Cindy Shermans iscenesættelser. Ensomheden plører ud af øjnene på dem.

I taiwanske Remy Tsens malerier »Cavities«, der betyder hulrum, maler han spor efter mennesker, som en tømt svømmepøl med en efterladt liggestol, hvor lyden af hvinnende børn, der plasker i vandet, er en saga blot. Australske Simo Tses kreds af stativer med små videoskærme viser en ung fyr, der angiveligt træner sin krop i al ensomhed i et skrabet rum. Men han ligner nærmere én, der er gledet ned af sin stol og er i lettere opløsning.

Teenagehåb

Der er mere håb at hente i svenske Marta Badenska Hammarbergs videoværk »I Have a Friend«, blæst op på en væg, hvor slørede nærbilleder af klassefotos kører i loop. Her fokuseres på elevernes hænder, der mødes, hviler på hinandens skuldre, på sweatshirts, cowboybukser eller strejfer en kind - unge hænder med tommefingerringe, svedbånd om håndled og bronzeneglelak på nedbidte negle.

Et sted er to hænder foldet knugende ind i hinanden, et andet sted har to elever armene kækt om hinandens skuldre. Nærskuddene kan nok antyde hierarkier - for der er altid nogle, der har mere magt til at sætte deres hånd på en andens skulder end andre. Jeg er i det optimistiske hjørne og har lyst til at tolke billederne som ønsker om venskaber og fælles-

skaber blandt en generation, som stadig tør vikle sig ind i hinanden.

Her er faktisk ikke ret meget aggression at spore i Forårsudstillingen, men nærmere små elegante og virkningsfulde fremstød. Jeg får en følelse af en stilhed efter en storm. De mere højtråbende og pågående udtryksformer, som kunstscenen har benyttet sig en hel del af i kampen for lighed for køn, race og identitet (der stadig er nærværende), er nedtonet til et arbejde på nogle mere fintmaskede kanaler.

Det gælder også dansk-etioopiske Mette Genet, der i sin sort-hvide video »Eskista« har iklædt sig en etiopisk klædedragt og danser en traditionel etiopisk dans sat sammen med etiopiske instrumenter og sang, hun har hentet fra YouTube. Den unge fotokunstner er vokset op uden kendskab til sin oprindelige kultur, og med sine modelune afblegede lysnede øjenvipper og hår omkranset af det hvide stof forsøger hun at undersøge sin identitet med et forsigtigt smil på læben, der giver mig indtryk af, at det er en fremmed leg for hende.

På en piedestal ligger danske Anne Langgaards forgyldte Chupa Chups-slikpind med titlen »Lightness of Being«, der hylder hverdagens små glæder, mens dansk-amerikanske Tina Menore har blæst et slikfarvet papmaché-værk »Make Me A Kiss and I'll Make You A Flower« op på væggen med ønsket om at illustrere et »ægte« kys - den slags, der kan huskes af kroppen for altid.

Overfor læner en skinnende kollideret stolpe til et vejskilt sig op ad væggen. Den er hevet op med den betonrod, den var cementeret i, så den nærmest står og tipper som en væltekop. Helt tæt på kan jeg se to små dinglende guldøreringe i betonen. Dem fandt kunstneren Valdemar Bisgaard Thomsen i nærheden af stolpen - et sandt lille lykketraf.

Jeg sænker skuldrene og nyder den optimisme, der spirer frem hér og dér med en sitrende nerve. Det bruser ikke frem med helt nye overraskende arter, men der er en skøn fornyelse over det blik, kunstnerne ønsker at drive frem. Det skal de have fire store blinkende stjerner for.

»Det er, som kommer der en let ånde ud fra hvert værk.«